

alle saadanne Tilfælde, hvor en Mand ikke forsørger sin Hustru, hun leve sammen med ham eller ikke, eller naar Forældre, ikke al ne naturlige Forældre men ogsaa Adoptivforældre og Stifforældre, ikke forsørge deres Børn til det 18de Aar paa en tilbørlig Maade; i saa Tilfælde skulle de paa Vand og Brød. Det er en af de humane Forholdsregler, hvoraf man mener at kunne rose det nye Lovforslag. Men jeg spurte den ærede Ordfører: hvem er det, der skal bestemme, om disse Forsørgerere skulle paa Vand og Brød, eller med andre Ord: hvem er det, der skal bestemme, om de behørig have opfyldt deres Forpligtelse til Understøttelse, hvis Mangel paa Opfyldelse skal medføre Vand og Brød? Hvem skal være den afgørende, er det Domstolene; eller er det Overøvrigheden, der skal afgøre, om den paaagældende behørig har opfyldt sin Forpligtelse? Hvem skal paatale det? Skal det være Fattigvæsenet, skal det være dem der ikke ere forsørgerne tilstrækkelig, eller kan det være alle og enhver, som ellers have Øyst til at paatale det? Jeg havde til anden Behandling stillet nogle Endringsforslag for at klære nogle af disse Spørgsmaal, og den ærede Ordfører htrede da: „Oveifor de Endringsforslag. — det staar i Folketings- tidenden Sp. 2734 — som ere stillede af det ærede Medlem fra Ræstved (Beth), skal jeg kin udtale, at der jo her er falden saa forskellige Udtalelser i modsat Retning, at jeg i det mindste for mit Vedkommende; og jeg antaager den største Part af de ærede Medlemmer, i dette Øjeblik ikke ville vide sig kompetente til at tage Stilling til en saadan Sag. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det ærede Medlem at tage disse Endringsforslag tilbage; idet jeg kan forsikre ham for, at deres Indhold skal blive taget under Overvejelse inden 3dje Behandling.“ — Det var den Forsikring, jeg fik af den ærede Ordfører, i Henhold til hvilken jeg naturligvis tog mine Endringsforslag tilbage; men naaget den ærede Ordfører gav mig en saadan Forsikring, har jeg dog ikke mærket noget til den Overvejelse, som han lovede. Vi hørte af det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen), at i de bekendte og berømte 6 Uger havde dette Lovforslag været alle andre Steder, end der, hvor det skulde være være, nemlig i Udvalget, der havde det ikke været. Nu har jeg hørt fra anden Side: Ja, man veed nok, hvor det var; det var i det hemmelige Fællesudvalg, men i dette hemmelige Fællesudvalg synes jeg, at den ærede Ordfører har glemt at føre det paa Bane, som han forsikrede mig skulde blive taget under Overvejelse. Det er

umuligt af Lovforslaget at se, hvorledes det hænaer sammen, hvem der skal afgøre, om vedkommende skal paa Vand og Brød eller ikke, hvem der skal afgøre det Spørgsmaal, om han behørig har opfyldt sin Forpligtelse eller ikke, og hvem der kan klage derover, om det skal være Fattigvæsenet, eller det skal være den, der ikke er forsørgt, tilstrækkelig, eller om det skal være enhver anden, der har Øyst til at klage. Jeg tror næsten, at det sidste vil blive det; man bedst kan holde sig til, og at det ogsaa vil blive udført i Praksis, naar der ellers ogsaa skulde findes at være Brug derfor. Thi Hensigten med disse Bestemmelser kunne vi læse i Motiverne til Lovforslaget; det er den at give den paaagældende, som hegnynder at vise sig forsømmelig i Henseende til at forsørge sin Familie, en behørig og gavnlig Korrektion, en Opstrammer, for at han skal anstrænge sig lidt bedre, ellers kunde han let falde Fattigvæsenet til Byrde. Det er Meningen, det staar i Motiverne, men hvem det er, der skal bedømme, om han fortjener denne Korrektion, det er det, man ikke kan faa at vide, man kan ikke læse sig til det i Lovforslaget. Derfor er det ganske naturligt, at naar den ærede Minister har forøgt et Par Gange at forklare det, saa stemme de Forklaringer, han har givet, ikke indbyrdes med hinandent. Den ene Gang forklarer han det paa den ene Maade, den anden Gang paa den anden Maade, det skal jeg have den Ære at dokumentere. Jeg talte om den Sag til den ærede Minister, den Gang vi havde Lovforslaget for forrige Samling; og da svarede den ærede Minister — man kan læse det i Tidenden for forrige Samling, Spalte 787 — at der ikke kunde være Tale om, at der skulde gaa Dom eller Forlig i Forvejen, saaledes som med Hensyn til uægte Børn, og at her var et Forhold som først kommer frem igennem Fattigvæsenet, der henbender sig til vedkommende administrative Autoritet, som da afgør Sagen. Altsaa, efter disse Udtalelser af den ærede Minister, kan der ikke være Tale om, at der skal gaa Dom eller Forlig i Forvejen; Overøvrigheden skal afgøre det hele, om vedkommende har opfyldt sin Forsørgelsespligt behørig eller ikke, og heller ikke kan den, lige overfor hvem Forsørgelsespligten paastaas ikke at være opfyldt, selv klage, det er kun Fattigvæsenet, det skal komme frem igennem efter Ministerens Udtalelse den Gang. Men i indeberende Samling fik vi en Udtalelse, som egentlig gaar i en ganske modsat Retning. I Tidenden for indeberende Samling, Spalte 2747 findes denne Udtalelse, Der gaar den ærede Minister